

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2621207976
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2621207976.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 927 795, proti žalovanej: A. B., C. D., nar. XX. XXXX XXXX, trvalo bytom E.. A. XXXX/XX, E., zastúpenej Občianskym združením OPOS, A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, o zaplatenie 1.866,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica z 19. novembra 2024 č. k. 5Csp/81/2021–271, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu zamietá.

II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.866,80 eur, úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.866,80 eur od 28.05.2019 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 261 ods. 3 písm. d/, § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obch.z.“); § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/, § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, 6 a 9, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „O.z.“); § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „ZoB“); a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vecne dôvodil, že spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 27.12.2021 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 1.866,80 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.866,80 eur od 28.5.2019 do zaplatenia a náhradu trov konania. V odôvodnení žaloby uviedla, že je právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti so Všeobecnou úverovou bankou, a.s. Táto skutočnosť je uvedená vo výpise z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, Oddiel: Sa, Vložka číslo: 341/B. Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) dňa 15.7.2015 uzavrela so žalovanou Zmluvu o pôžičke č. 8015136/6570502564 (evidenčné

číslo zmluvy/príd. autorizačný kód), na základe ktorej poskytla žalovanej pôžičku vo výške 3.000 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 72 mesačných splátkach sumami po 71,94 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 5.179,68 eur. Do podania žaloby uhradila žalovaná z vyššie uvedenej pôžičky sumu 2.949,54 eur. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, t. j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, právny predchodca žalobcu listom z 27.3.2019 - Predžalobnou upomienkou, vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok, na čo poskytol žalovanej dodatočnú lehotu na plnenie viac než 30 dní. Súčasne žalovanú upozornil, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaná ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradila. Právny predchodca žalobcu preto dňa 19.5.2019 úver zosplatiť, o čom žalovanú informoval listom z 22.5.2019. K zosplateniu samotnému došlo až po márnom uplynutí dostatočne dlhej dodatočnej lehoty na plnenie, a to vo vzťahu ku splátke splatnej bezprostredne pred zosplatením. Splátka uvedená v Predžalobnej upomienke je len najstaršou omeškanou splátkou, táto však neurčuje začiatok plynutia premičacej lehoty. Neuhradením aspoň splátky uvedenej v Predžalobnej upomienke sa žalovaná dostala do omeškania viac než 3 mesiace, a teda súčasne právnenému predchodcovi žalobcu vzniklo v zmysle § 53 ods. 9 O.z. oprávnenie vyhlásiť dlh za splatný v celom rozsahu naraz. Keďže k zosplateniu dlhu nedochádza automaticky priamo zo zákona, v zmysle zákonnej úpravy musel právny predchodca žalobcu počkať na vznik potrebnej dĺžky omeškania dlžníka. K uvedenému poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/33/2018 a na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/447/2016. Žalovaná dlžné splátky neuhradila. Právo právneho predchodcu žalobcu na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti upravuje čl. 12.2 zmluvných podmienok. Celkový dlh žalovanej ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 1.866,80 eur. Právny predchodca žalobcu si uplatnil aj zákonné úroky z omeškania, a to od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou, kde bežná doba doručenia je 5 dní. Ku dňu podania žaloby mala žalovaná uhradiť sumu 4.816,34 eur a uhradila sumu 2.949,54 eur, ktorá je riadnymi splátkami poskytnutého finančného plnenia. Zmluvnú pokutu a náklady na vymáhanie pohľadávky si právny predchodca žalobcu v tomto konaní neuplatnil.

Okresný súd Senica žalobe v celom rozsahu vyhovel, a to platobným rozkazom č.k. 5Csp/81/2021-42 zo 7.2.2022, proti ktorému podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odpor s vecným odôvodnením, čím sa tento platobný rozkaz ex lege v zmysle ust. § 267 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v celom rozsahu zrušil.

Súd prvej inštancie rozhodol vo veci (v poradí prvým) rozsudkom č.k. 5Csp/81/2021-136 zo dňa 15.2.2023, ktorým žalobe vyhovel a výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.866,80 eur, úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.866,80 eur od 28.5.2019 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením. Voči rozsudku súdu prvej inštancie žalovaná podala odvolanie. Odvolací Krajský súd v Trnave rozhodol o odvolaní žalovanej uznesením č. k. 21CoCsp/3/2023-231 z 21.6.2024, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení tohto rozhodnutia okrem iného uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, najmä posúdiť či sa v predmetnom spore jedná o bankovú pohľadávku s potrebou aplikácie ust. § 92 ods. 8 ZoB, a podľa výsledku opätovného posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu postupovať v súlade s prejednávou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, so zohľadnením špecifík vzťahujúcich sa na spory s ochranou slabšej strany, medzi ktoré patrí aj spotrebiteľský spor, vrátane osobitných ustanovení o dokazovaní (§ 290 až § 300 CSP).

Po rozhodnutí veci odvolacím súdom strany spory nepredložili súdu žiadne ďalšie dôkazy a ani nenavrhlí žiadne ďalšie dôkazy vykonať, a preto súd prvej inštancie pri svojom novom rozhodnutí vychádzal z listinných dôkazov a vyjadrení strán sporu predložených súdu pred prvým rozhodnutím súdu prvej inštancie ako aj pred rozhodnutím odvolacieho súdu.

Žalovaná v odôvodnení odporu uviedla, že Zmluva č. 6570502564 z 15.7.2015 predložená žalobcom neobsahuje obligatórne náležitosti, a to termín konečnej splatnosti úveru, tak ako to určuje ZoSÚ. Úroková sadzba v tejto zmluve prekračuje dvojnásobok priemernej hodnoty úroku na trhu, čo môže byť kvalifikované ako odplata v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 O.z.). V zmluve je uvedená výška úroku 22% a z dostupných tabuliek zo stránky Národnej banky Slovenska je údaj o úroku v danom období 10,11%. Na základe uvedeného je treba považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Z predložených dokladov k žalobe nie je zrejmé, či boli žalovanej od žalobcu pri podpise predložené podmienky splácania úveru a už vôbec nie formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom

úvere. Tiež žalobca neskúmal bonitu žalovanej v zmysle zákona. Ako je zrejmé z rozsiahlej judikatúry jednou z povinností veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery je povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť dlžníka splácať úver. Povinnosť veriteľom vyplýva z § 7 ods. 1 ZoSÚ. Identickú povinnosť už majú aj veritelia poskytujúci úvery na bývanie v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Následkom nesplnenia povinnosti s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť dlžníka splácať úver je strata práva požadovať splatenie úveru jednorazovo v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ (identicky tiež podľa § 15 ods. 2 zákona o úveroch na bývanie). Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/117/2017. Vzhľadom na uvedené, že žalovaná považuje úver za bezúročný a bez poplatkov zo zákona a na úvere zaplatila sumu 4.816,34 eur a podľa zmluvy malo byť žalovanej poskytnutých 3.000 eur má žalovaná uhradenú celú poskytnutú sumu a dokonca preplatenú, a to o 1.816,34 eur. Všetky potrebné dôkazy predložil žalobca spolu so žalobou a sumy sú priamo z tabuľky prehľadu splácania ako i zo žaloby. Žalovaná vzniesla námietku premlčania v zmysle § 101 a nasl. O.z. ako i s poukazom na ust. § 565, § 59 ods. 9 a § 103 O.z. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu žalovanej uviedol, že čo sa týka termínu konečnej splatnosti úveru uvedením mesiaca a roku ukončenia úverového vzťahu ako je to v predmetnej úverovej zmluve, t.j. „07/2021“ je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Poukázal na vyhlášku MFSR č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne na jej prílohu v časti vysvetliviek 2C. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20.dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20. dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je preukázané dojednanie termínov splatnosti úverových splátok, a to v časti IV. s názvom „Pôžička“ a v čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Žalovaná ako spotrebiteľ mala možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich jej z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 07/2021 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do júla 2021. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/284/2017, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/55/2019 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 20.10.2020 č.k. 11CoCsp/92/2020. Súdny dvor EÚ rozhodol, že cieľ ustanovenia článku 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48/ES je splnený, ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok. Za daných okolností sa má článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, ktorý sa zaviazala vrátiť v 72 pravidelných mesačných splátkach po 71,94 eur. Navýšenie úveru predstavoval len zmluvne dojednaný úrok vo výške ročnej úrokovej sadzby 22%. Celková čiastka, ku ktorej zaplateniu sa žalovaná zaviazala predstavovala sumu 5.179,68 eur. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 22 % zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatom poskytnutého úveru bol len zmluvný úrok. Výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery so splatnosťou od 5 do 10 rokov zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy MF SR v súlade s ust. § 21 ods. 2 ZoSÚ v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrtrok 2015 so stavom ku dňu 30.3.2015 predstavovala 11,53%. Najvyššia prípustná výška odplaty podľa zákona (§ 53 ods. 6 O.z. v spojení s ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995) predstavovala 23,06 %, t.j. 2x priemernej RPMN 11,53 %. Nie výška úrokovej sadzby, ale celková výška odplaty vyjadrená prostredníctvom RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Veličina vyjadrená prostredníctvom RPMN predstavuje celkovú odplatu spojenú s úverom, t.j. navýšenie úveru, ktoré je povinný dlžník veriteľovi zaplatiť a tento faktor je rozhodujúci pre ustálenie primeranosti odplaty. Výška dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve 22% neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 O.z. a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa ustanovenia § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 platného a účinného v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Na základe vyššie uvedeného, dojednaná odplata je primeraná, v súlade so zákonom (ust. § 53 ods. 6 O.z.) a dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.10.2021 sp.

zn. 17CoCsp/21/2021. Ku skúmaniu schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver uviedol, že jeho právny predchodca pred uzavretím zmluvy o úvere skúmal schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Poukázal na skutočnosť, že občiansky preukaz žalovanej nebol žiadnym spôsobom odcudzený a žalovaná spĺňala štandardné rizikové podmienky. Žalovaná zároveň podpisom danej zmluvy prehlásila, že všetky ňou uvádzané údaje sú pravdivé, že ku dňu podpisu zmluvy jej neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jej záväzku. Uvedené vyhlásenia sú súčasťou uzatvorenej zmluvy, teda žalovaná mala možnosť sa s podmienkami plnenia oboznámiť a tieto nerozporovala. Zmluvné podmienky boli žalovanou riadne podpísané. Žalovaná zároveň preukázala výšku jej mesačného príjmu ako aj výšku svojich mesačných výdavkov. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky sa tak s poukazom na žalovanou uvádzané hodnoty javila ako primeraná. Žalovaná viac ako 3 roky riadne hradila predpísané splátky, pričom právny predchodca žalobcu nemal dosah na okolnosti, ktoré po podpise zmluvy znemožnili žalovanej riadne splácať poskytnutý úver a o týchto ani nemohol mať vedomosť. Žalovaná žiadnym spôsobom neinformovala právneho predchodcu žalobcu o zmene finančných pomerov, ktoré by jej znemožnili riadne splácanie poskytnutého úveru. Rovnako tak zo strany žalovanej nebola prednesená žiadosť o prípadné zníženie mesačnej splátky, ktorú by právny predchodca žalobcu posúdil a so žalovanou dohodol nové podmienky splácania. Právny predchodca žalobcu si vyžiadal od žalovanej za účelom overenia jej bonity súhlas s použitím jej osobných údajov za účelom preverenia jej úverovej histórie v Nebankovom registri klientskych informácií atď. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa nedopustil konania, ktoré predstavuje hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1, za ktoré by prichádzala do úvahy sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa v § 11 ods. 2 veta druhá ZoSÚ. Právny predchodca žalobcu tak postupoval plne v súlade s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Žalobca má za to, že ním uplatňovaný nárok nie je premlčaný a to ani z časti. V zmysle ust. § 103 O.z. ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nespĺnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nespĺnenej splátky. Ust. § 103 druhá veta O.z. priamo odkazuje na ust. § 565 O.z., z ktorého vyplýva oprávnenie pre veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nezaplatenie niektorej zo splátok dlžníkom riadne a včas, pričom toto právo môže veriteľ využiť len do splatnosti najbližšej splátky. Ak ho nevyužije, taká splátka sa premlčuje podľa jej pôvodnej splatnosti. Žalovaná bola dňa 27.3.2019 formou predžalobnej upomienky vyzvaná na zaplatenie splátky splatnej v mesiaci 01/2019. Zároveň bola upozornená, že v opačnom prípade veriteľ pristúpi k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Nakoľko zo strany žalovanej k úhrade omeškanej splátky neprišlo, veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, a to pre nezaplatenú splátku splatnú dňa 20.1.2019. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bolo žalovanej zaslané dňa 22.5.2019. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že dňa 21.1.2019 začala plynúť premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 20.1.2022. Žaloba bola súdu doručená dňa 27.12.2021 a teda nárok nie je premlčaný, nakoľko bol uplatnený v rámci plynutia zákonnej trojročnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil tento stav vecí: Mal preukázané z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, Oddiel: Sa, Vložka číslo: 341/B, že ku dňu 1.1.2018 došlo k zániku spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130, a to jej rozdelením a následným zlúčením s nástupníckou spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, pričom všetky práva a povinnosti spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. prevzala spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. Z uvedeného teda vyplýva, že všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a žalovanou prevzala spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. Dňa 30.11.2017 uzavrela spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 a Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 ako postupcovia a spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. (pôvodne Intrum Justitia Slovakia s.r.o.), so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154 ako postupník Rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok. Žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 14.06.2022 Všeobecná úverová banka, a.s. oznámila spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., teda žalobcovi, postúpenie pohľadávky a súčasne mu odovzdala Prílohu č. 3 Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, z ktorej jednoznačne vyplýva, že sa jedná o pohľadávku voči žalovanej v sume 1.866,80 eur označenú identifikátorom č. 8015136, pričom tento identifikačný kód bol priradený práve Zmluve o spotrebiteľskom úvere, Zmluve o poskytnutí manželskej pôžičky č. 6570502564, ktorú uzavrela žalovaná s právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. dňa 15.7.2015, teda jedná sa o pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu. Všeobecná úverová banka, a.s. súčasne so Žiadosťou o postúpenie a prevod a výťahom Prílohy č. 3 Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok odovzdala spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o. aj jej zaznamenanie na priloženom nosiči

CD-ROM. Spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. podpisom (prostredníctvom svojich konateľov) Žiadosti o postúpenie a prevod dňa 14.6.2022 potvrdila prijatie a kúpenie pohľadávky žalovanej ku dňu 14.6.2022. Z uvedeného potom vyplýva, že ku dňu 14.6.2022 došlo k platnému postúpeniu pohľadávky voči žalovanej zo Všeobecnej úverovej banky, a.s. na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., teda na žalobcu, čím je daná aktívna legitímácia žalobcu v spore. S poukazom na uvedené platné postúpenie pohľadávky voči žalovanej súd uznesením č. k. 5Csp/81/2021-82 z 8.8.2022 pripustil vstup spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154 do konania na miesto doterajšieho žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155. Postúpenie pohľadávky oznámila žalovanej listom zo 17.6.2022 spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155. V tomto oznámení právny predchodca žalobcu uviedol dátum uzavretia Zmluvy ako 16.7.2015, avšak súd dospel k záveru, že sa jednalo len o chybu v písaní, keďže právny predchodca žalobcu postúpenú Zmluvu špecifikoval aj jej identifikačným kódom č. 8015136, ktorý bol jednoznačne priradený práve Zmluve o spotrebiteľskom úvere, Zmluve o poskytnutí manželskej pôžičky č. 6570502564, ktorú uzavrela žalovaná s právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. dňa 15.7.2015, z čoho vyplýva, že súd nemal pochybnosť o špecifikácii postúpenej pohľadávky voči žalovanej.

Právny predchodca žalobcu spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. uzavrela so žalovanou ako dlžníkom a A. B., nar. XX.X.XXXX ako spoludlžníkom dňa 15.7.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, Zmluvu o poskytnutí manželskej pôžičky č. 6570502564 (ďalej len „Zmluva“), ktorej následne prideliť autorizačný kód č. 8015136, ktorý je interným identifikačným označením úveru a je používaný v informačnom systéme právneho predchodcu žalobcu, ako aj vo všetkých dokumentoch súvisiacich s predmetnou Zmluvou. Predmetom Zmluvy bol na strane jednej záväzok spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. poskytnúť žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo forme pôžičky vo výške, mene a za podmienok dohodnutých v Zmluve a na strane druhej záväzok žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnuté úroky. Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. poskytla žalovanej na základe Zmluvy bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 3.000 eur, a to bezhotovostným prevodom na účet žalovanej uvedený v bode IX. Zmluvy, s dohodnutou fixnou úrokovou sadzbou vo výške 22% ročne, za podmienok uvedených v Zmluve. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaná zaviazala splácať spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. v pravidelných 72 mesačných splátkach vo výške po 71,94 eur. V zmysle článku VIII. Zmluvy prvá splátka úveru bola splatná dňa 20.8.2015, ďalšie splátky boli splatné vždy 20. dňa v mesiaci a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá v Zmluve na mesiac júl roku 2021 (7/2021). Žalovaná sa za poskytnutie úveru zaviazala zaplatiť celkové náklady v sume 2.179,68 eur. Ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) bola vypočítaná ku dňu podpisu Zmluvy vo výške 22 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 16,33 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť bola ku dňu podpisu Zmluvy vypočítaná na sumu 5.179,68 eur. Žalovaná z poskytnutého úveru zaplatila celkom sumu 2.949,54 eur. Zmluvnú pokutu a náklady vzniknuté s vymáhaním pohľadávky si žalobca touto žalobou neuplatnil.

Vzhľadom k tomu, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať úver riadne a včas, právny predchodca žalobcu sa pokúsil vec riešiť mimosúdne a predžalobnou upomienkou z 27.3.2019, ktorá bola žalovanej podľa predloženej doručky doručená do vlastných rúk dňa 3.4.2019, vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok v celkovej sume 215,82 eur bezodkladne. Súčasne žalovanú upozornil, že ak do 5.5.2019 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci január 2019 bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaná na predžalobnú upomienku žiadnym spôsobom nereagovala, a preto právny predchodca žalobcu úver dňa 19.5.2019 zosplatiť a túto skutočnosť oznámil žalovanej listom z 22.5.2019.

Zmluva o úvere vo forme pôžičky, z ktorej žalobca svoj nárok vyvodzuje, je zmluva o úvere upravená v § 497 a nasl. Obch.z.. Táto zmluva patrí v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obch.z. medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obch.z. bez ohľadu na povahu účastníkov. Zároveň, keďže žalovaná uzavrela predmetnú zmluvu ako spotrebiteľ, na daný právny vzťah sa však vzťahuje aj ZoSÚ a ust. § 52 a nasl. O.z.

Súd prvej inštancie vyhodnotením vykonaného dokazovania s poukazom na ním citované ustanovenia dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne a nárok žalobcu nie je preukázaný. Mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. uzavrela so žalovanou ako dlžníkom a A. B. ako spoludlžníkom dňa 15.7.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, Zmluvu o poskytnutí manželskej pôžičky č. 6570502564, ktorej následne prideliť autorizačný kód č. 8015136, ktorý je interným identifikačným označením úveru a je používaný v informačnom systéme právneho predchodcu žalobcu, ako aj vo všetkých dokumentoch súvisiacich s predmetnou zmluvou. Predmetom zmluvy bol na strane jednej záväzok spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. poskytnúť žalovanej úver vo výške, mene a za podmienok dohodnutých v zmluve a na strane druhej záväzok žalovanej poskytnuté peňažné

prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnuté úroky. Ide o zmluvu o úvere vo forme pôžičky uzavretú podľa § 497 a nasl. Obch.z.. Napriek tejto skutočnosti bolo potrebné posúdiť Zmluvu podľa príslušných ustanovení ZoSÚ, pretože sa jednalo o poskytnutie úveru, kde právny predchodca žalobcu ako veriteľ vystupoval ako právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania (§ 2 písm. a/ a b/ ZoSÚ). Zdôraznil, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť O.z., keďže aplikácia Obch.z. prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Inými slovami musí z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obch.z. celkom alebo sčasti ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, tzn. aplikácii O.z. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v O.z. a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Na základe zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo forme pôžičky v sume 3.000 eur, a to bezhotovostným prevodom na účet žalovanej uvedený v bode IX. Zmluvy. Z predložených listinných dôkazov je nepochybné, že k odovzdaniu finančných prostriedkov došlo bezprostredne po uzatvorení zmluvy, o čom svedčia aj vykonané úhrady žalovanej preukazujúce, že bola s uzavretou zmluvou oboznámená. Povinnosťou žalovanej bolo poskytnutý úver splácať právnemu predchodcovi žalobcu v pravidelných 72 mesačných splátkach vo výške po 71,94 eur. V zmysle článku VIII. zmluvy prvá splátka úveru bola splatná dňa 20.8.2015, ďalšie splátky boli splatné vždy 20. dňa v mesiaci a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá v zmluve na mesiac júl roku 2021. Súd mal však preukázané, že žalovaná porušila zmluvné podmienky tým, že úver v dohodnutých splátkach nesplácala riadne a včas, a preto právny predchodca žalobcu predžalobnou upomienkou zo dňa 27.3.2019, ktorá bola žalovanej podľa predloženej doručky doručená do vlastných rúk dňa 3.4.2019, vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok bezodkladne a súčasne ju upozornil, že ak do 5.5.2019 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci január 2019 bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaná na predžalobnú upomienku žiadnym spôsobom nereagovala, a preto právny predchodca žalobcu úver dňa 19.5.2019 zosplatiť a túto skutočnosť oznámil žalovanej listom z 22.5.2019. Toto oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru právny predchodca žalobcu zaslal žalovanej len obyčajnou poštovou zásielkou, nakoľko pred zosplatením úveru žalovanej zaslal doporučené výzvu, ktorou bola žalovaná upozornená na možnosť zosplatenia dlhu v prípade neuhradenia dlžných splátok. Ak si žalovaná zásielku obsahujúcu oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru neprevzala, v tom prípade sa o zosplatení úveru dozvedela najneskôr doručením žaloby v danom spore. Predmetná listina má len deklaratórny charakter a jej účinky spätne nastali momentom oboznámenia sa žalovanej s jej obsahom.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade sa jednalo o bankovú pohľadávku, ktorá bola postúpená v súlade so zákonom. ZoB upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1 ZoB). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ust. § 92 ods. 8 ZoB preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi. Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu ZoB (napr. s postúpením nesplátných pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou). Ust. § 92 ods. 8 ZoB zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky, s výnimkou, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku presiahol jeden rok). Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo

svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky, so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Bolo by v rozpore s účelom ZoB a viedlo by k neúnosnému právnomu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“).

V danom prípade žalovaná porušila svoju povinnosť splácať úver riadne a včas, so splátkou splatnou dňa 20.1.2019 (ako i nasledujúcimi splátkami) bola v omeškaní, a preto ju právny predchodca žalobcu predžalobnou upomienkou z 27.3.2019, ktorá bola žalovanej podľa predloženej doručenky riadne doručená do vlastných rúk dňa 3.4.2019, preukázateľne vyzval k úhrade dlžných splátok v celkovej sume 215,82 eur bezodkladne. Súčasne žalovanú upozornil, že ak do 5.5.2019 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci január 2019 bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaná na predžalobnú upomienku žiadnym spôsobom nereagovala, dlžnú splátku splatnú dňa 20.1.2019 a ani ďalšie nasledujúce neuhradila, čím sa dostala so splátkou splatnou dňa 20.1.2019, aj napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu, do nepretržitého omeškania dlhšieho ako 90 kalendárnych dní, a preto právny predchodca žalobcu úver dňa 19.5.2019 zosplatiť a túto skutočnosť oznámil žalovanej listom z 22.5.2019. S poukazom na hore uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu úver žalovanej zosplatiť v súlade s ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z. a následne v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB tak mohol v súlade so zákonom zosplatenú pohľadávku postúpiť na žalobcu.

Žalovaná voči žalobcom uplatnenému nároku touto žalobou vzniesla námietku premičania v zmysle ust. § 101 a nasl. O.z. s poukazom na ust. § 565, § 59 ods. 9 a § 103 O.z., ktorú však okrem označených zákonných ustanovení žiadnym spôsobom bližšie neodôvodnila. Súd dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v tomto spore bol uplatnený v rámci plynutia zákonnej trojročnej premičacej doby pre uplatnenie práva, a teda k premičaniu nároku žalobcu nedošlo. V zmysle čl. XIV. bod 12.2 Zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou Zmluvy, mal právny predchodca žalobcu právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru, pretože žalovaná bola v omeškaní so zaplatením jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a právny predchodca žalobcu žalovanú na uplatnenie tohto práva preukázateľne upozornil výzvou z 27.3.2019, ktorá bola žalovanej preukázateľne podľa predloženej doručenky doručená do vlastných rúk dňa 3.4.2019. Rozhodujúcou pre posúdenie premičania dlhu je splatnosť tej splátky, ktorá vyvolala zročnosť celého dlhu. Platné právne predpisy neobsahujú ustanovenie, ktoré by viazalo možnosť zosplatenia dlhu na konkrétnu splátku (t. j. na prvú nesplatenú). Právny predchodca žalobcu ako veriteľ mal právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie splátky, ktorú si sám určil, nakoľko k zosplateniu úveru nedochádza automaticky po tom, ako sa žalovaná dostala do omeškania s platením viac ako troch splátok úveru. Splatnosť celej pohľadávky nenastáva totižto priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi či toto právo uplatní. K dátumu zosplatenia právny predchodca žalobcu z predpísaných 72 splátok evidoval úhradu 41 splátok, pričom žalovaná sa dostala do omeškania so 42. nezaplatenou splátkou úveru splatnou dňa 20.1.2019. Z hľadiska naplnenia podmienok uvedených v čl. XIV. bod 12.2 Zmluvných podmienok, kedy musel právny predchodca žalobcu evidovať omeškanie jednej splátky počas doby dlhšej ako 3 mesiace, teda právny predchodca žalobcu musel v zmysle zákona čakať na splatnosť troch po sebe nasledujúcich splátok, tak zosplatenie v prejednávanej spore nastalo vo vzťahu k splátke splatnej 20.4.2019, pričom trojročná premičacia doba by uplynula až dátumom 20.4.2022. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd dňa 27.12.2021, teda pred dňom 20.4.2022, jeho nárok nie je premičaný. Právny predchodca žalobcu nemohol zosplatiť úver skôr než 19.5.2019, nakoľko v predžalobnej upomienke zo dňa 27.3.2019 poskytol žalovanej lehotu na plnenie do dátumu 5.5.2019, a teda zosplatenie by v zmysle zákona nemohlo predchádzať koncu lehoty na plnenie. Pri premičaní sa vychádza z ust. § 101 O.z., teda že premičacia doba plynie odo dňa, kedy sa mohlo právo vykonať po prvý raz a v spojení s ust. § 103 O.z. je nutné poznamenať, že ak sa žalovaná dostala do omeškania prvýkrát so splátkou splatnou dňa 20.1.2019, žalobca nemohol pristúpiť k zosplateniu a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po troch mesiacoch od danej splátky. Z uvedeného vyplýva, že právo spojené s vyhlásením mimoriadnej splatnosti mohol veriteľ prvýkrát (teda aj súdne) uplatniť najskôr dňom 21.4.2019, kedy uplynuli 3 mesiace od omeškania splátky. Žalovaná v spore namietala, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, a preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd však dospel k záveru, že táto námietka žalovanej nie je dôvodná, pretože táto problematika bola súdnou praxou už vyriešená a je ustálený právny názor, že pokiaľ je termín konečnej splatnosti úveru uvedený v zmluve na konkrétny mesiac a rok, tak bez akýchkoľvek pochybností poskytuje priemernému spotrebiteľovi relevantnú informáciu dokedy bude musieť úver splácať, resp. splatiť. V tejto súvislosti súd poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/284/2017, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/55/2019 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 20.10.2020 č.k. 11CoCsp/92/2020, v ktorých rozhodnutiach

súdy poskytli dostatočné odôvodnenie uvedenej náležitosti spotrebiteľského úveru aj s poukazom na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti úveru uvedeného v zmluve, ktorá je predmetom tohto sporu, teda spôsobom uvedenia mesiaca a roku „07/2021“ ukončenia úverového vzťahu, tak takto uvedený termín konečnej splatnosti úveru je dostatočne určitý a zrozumiteľný, plne v súlade s platnými právnymi predpismi ako i Vyhláškou MF SR č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne jej prílohy v časti vysvetliviek 2C. Konečná splatnosť úveru ako i splatnosť jednotlivých splátok úveru bola medzi stranami riadne dohodnutá v článku VIII. Zmluvy tak, že prvá splátka úveru bola splatná dňa 20.8.2015, ďalšie splátky úveru boli splatné vždy 20. dňa v mesiaci a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na mesiac júl roku 2021 (7/2021). Žalovaná ako spotrebiteľ mala možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok úveru za účelom splnenia povinností vyplývajúcich jej z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 07/2021 bez akýchkoľvek pochybností poskytol žalovanej relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do júla 2021. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. Súdny dvor EÚ rozhodol, že cieľ ustanovenia článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES je splnený ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok. Za daných okolností sa má článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Z hľadiska teórie práva a právnej sily jednotlivých predpisov je potrebné dodržiavať právne akty Európskej únie, teda že vnútroštátne zákony sa musia vykladať vo svetle práva Európskej únie. Nie je možné konať a rozhodovať v rozpore so znením právnych aktov Európskej únie, ku ktorým vyššie uvedená smernica nepochybne patrí.

Súd nielen na námietku žalovanej, ale i z úradnej povinnosti posúdil dohodnutú výšku úrokovej sadzby úveru ako i ročnú priemernú mieru nákladov (ďalej len „RPMN“) a dospel k záveru, že nie sú neprimerane vysoké. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 3.000 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v 72. pravidelných mesačných splátkach po 71,94 eur. Navýšenie úveru predstavuje len zmluvne dojednaný úrok vo výške ročnej úrokovej sadzby 22%. Celková čiastka, ku ktorej zaplateniu sa žalovaná zaviazala predstavuje sumu 5.179,68 eur. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 22% zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatou poskytnutého úveru je len zmluvný úrok. Výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery so splatnosťou od 5 do 10 rokov zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy MF SR v súlade s ust. § 21 ods. 2 ZoSÚ. v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrtrok 2015 so stavom ku dňu 30.3.2015 predstavovala 11,53 %. Najvyššia prípustná výška odplaty podľa § 53 ods. 6 O.z. v spojení s ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 predstavovala 23,06 % (tzn. 2x priemerná RPMN 11,53 %). Nie výška úrokovej sadzby, ale celková výška odplaty vyjadrená prostredníctvom RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Veličina vyjadrená prostredníctvom RPMN predstavuje celkovú odplatu spojenú s úverom, tzn. navýšenie úveru, ktoré je povinný dlžník veriteľovi zaplatiť a tento faktor je rozhodujúci pre ustálenie primeranosti odplaty. Výška dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve 22% neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 O.z. a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 platného a účinného v čase uzavretia Zmluvy. Na základe hore uvedeného dojednaná odplata v Zmluve vo výške 22 % nepresahuje dvojnásobok priemeru priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov zverejneného MF SR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2015 so stavom ku dňu 30.3.2015 vo výške 11,53 %. Dojednaná odplata je primeraná v súlade s ust. § 53 ods. 6 O.z. ako i v súlade s dobrými mravmi. V tejto súvislosti súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.10.2021 sp. zn. 17CoCsp/21/2021.

Čo sa týka námietky žalovanej vo vzťahu k overovaniu jej bonity, teda jej schopnosti splácať úver, súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu si túto schopnosť žalovanej dostatočne overil s poukazom na výšku poskytnutého úveru a výšku mesačnej splátky úveru v súvislosti s výškou mesačného zárobku žalovanej. Právny predchodca žalobcu nemal dôvod pochybovať o pravosti občianskeho preukazu, ktorým sa žalovaná pred podpisom zmluvy preukázala. Žalovaná podpisom zmluvy potvrdila svoje prehlásenie v čl. XI. zmluvy, že všetky ňou uvedené údaje sú pravdivé, že ku dňu podpisu zmluvy jej neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jej

záväzku. Uvedené vyhlásenia sú súčasťou zmluvy, teda žalovaná mala možnosť sa s podmienkami plnenia oboznámiť a tieto nerozporevala. Žalovaná preukázala právnomu predchodcovi žalobcu výšku jej mesačného príjmu ako aj výšku jej mesačných výdavkov. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky sa tak s poukazom na žalovanou uvádzané hodnoty javila ako primeraná. Žalovaná viac ako 3 roky riadne hradila predpísané splátky, pričom právny predchodca žalobcu nemal dosah na okolnosti, ktoré po podpise zmluvy znemožnili žalovanej riadne splácať poskytnutý úver a o týchto ani nemohol mať vedomosť. Žalovaná žiadnym spôsobom neinformovala právneho predchodcu žalobcu o zmene finančných pomerov, ktoré by jej znemožnili riadne splácanie poskytnutého úveru. Rovnako tak zo strany žalovanej nebola prednesená žiadosť o prípadné zníženie mesačnej splátky, ktorú by právny predchodca žalobcu posúdil a so žalovanou dohodol nové podmienky splácania. Právny predchodca žalobcu si od žalovanej taktiež vyžiadal súhlas s použitím jej osobných údajov, a to za účelom overenia jej bonity preverení jej úverovej histórie v Nebankovom registri klientskych informácií. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa nedopustil konania, ktoré predstavuje hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1, za ktoré by prichádzala do úvahy sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 2 veta druhá ZoSÚ. Právny predchodca žalobcu tak postupoval plne v súlade s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, konal s odbornou starostlivosťou a podľa názoru súdu dostatočne preskúmal schopnosť žalovanej splácať úver. V čase podpisu zmluvy žalovaná spĺňala štandardné rizikové podmienky.

Súd dospel k záveru, že zmluva, na základe ktorej si žalobca svoj nárok touto žalobou uplatňuje, neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. Súd prejednávajúc vec sporovú, v ktorej bolo povinnosťou strán nielen tvrdiť určité právne skutočnosti, ale tieto v konaní aj preukázať, mal preukázané, že predmetná zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, v dôsledku ktorých by bolo možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná z poskytnutého úveru zaplatila celkom sumu 2.949,54 eur a tak jej dlh predstavuje sumu 1.866,80 eur (nesplatená časť úveru 4.816,34 eur - prijaté úhrady 2.949,54 eur), a preto súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu 1.866,80 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Zmluvnú pokutu a náklady vzniknuté s vymáhaním pohľadávky si žalobca v tomto spore neuplatnil.

Ďalej dôvodil, že podľa ust. § 517 ods. 2 O.z. vzniklo žalobcovi právo požadovať od žalovanej ako dlžníka, popri plnení, aj úroky z omeškania z dlžnej sumy, keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, a preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi v súlade s ust. § 517 ods. 2 O.z. s poukazom na ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. úroky z omeškania vo výške 5 % ročne, čo je o 5 percentuálnych bodov viac ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda ku dňu 28.5.2019, a to z dlžnej sumy 1.866,80 eur od 28.5.2019 až do zaplatenia, teda od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru tak, ako žalobca žiadal, nakoľko žalovaná sa dostala s plnením evidentne do omeškania. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), vecne dôvodil plným úspechom žalobcu v spore.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalovaná, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci na nové rozhodnutie, alternatívne navrhla ho zrušiť a žalobu zamietnuť. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP. Dôvodila, že sa nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný a veriteľ v zmluve uviedol všetky zákonom dané náležitosti, ktoré právne závery súd odôvodnil v bode 38 tohto napadnutého rozhodnutia, poukázala na uznesenie Krajského súdu v Žiline v uznesení 7CoCsp/13/2024-244 z 21.7.2024, z ktorého citovala, dala do pozornosti najnovšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25.9.2024. V prejednávanom spore sa po zrušení rozsudku mal súd v prvom rade zaoberať, ak žalobca pohľadávku postúpil, či došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt k riadnemu zákonnému zosplateniu pohľadávky pred jej postúpením, či boli výzvy zo strany veriteľa jasné a zrozumiteľné a označovali splátku, pre ktorú malo dôjsť k zosplateniu úveru a či k tomu reálne aj podľa zákona došlo. Je nesporné, že pri prejednávaní konkrétneho nároku je nevyhnutné zistiť, ku ktorému dátumu, s ktorou splátkou bol dlžník v omeškaní, pretože len tak je možné dospieť k záveru, či bola dodržaná lehota 3 mesiacov na zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 O.z. a zároveň či bola dodržaná aj limitácia vykonania tohto úkonu podľa § 565 O.z., t. j. najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Vzhľadom na znenie o úverových zmlúv, podľa ktorých bola každá splátka splatná k 20. dňu v mesiaci to potom znamená, že pokiaľ výzva na zaplatenie dlžnej sumy bola urobená dňa 27.3.2019, táto výzva určila konkrétne omeškané splátky,

potom mohla v sebe obsahovať výzvu na úhradu najneskôr splatnej splátky k tomuto dátumu, ktorou bola poslednou predchádzajúca splátka pred výzvou. Pokiaľ mienila právna predchodkyňa žalobkyne zosplatiť úver v súlade s § 53 ods. 9 O.z. na základe výzvy z 27.3.2019, mohla tak urobiť pre splátku splatnú dňa 20. januára 2019, a to najskôr po uplynutí 3 mesiacov od jej splatnosti, t. j. po dátume 20.3.2019. Zároveň však vzhľadom na limitáciu ust. § 565 posledná veta O.z. mohla tak urobiť najneskôr do splatnosti najbližšej splátky, ktorá nasleduje po uplynutí 3 mesiacov od tej splátky, pre ktorú je možné zosplatiť úver, v danom prípade teda najneskôr do 20.4.2019. Právna predchodkyňa žalobkyne však vykonala zosplatenie úveru až dňom 22.5.2019, t. j. po uplynutí lehoty splatnosti najbližšej splátky nasledujúcej po uplynutí 3 mesiacov od splátky splatnej dňa 20.1.2019. Banka mala zo zákona povinnosť doručenia výzvy dlžníkovi, zo spisu však nie je žiadna doručenka v zmysle oznámenia z 22.5.2019 predložená súdu. Ak je v oznámení z 22.5.2019 uvedené, že žalovaná mala plniť veriteľovi po doručení oznámenia, je potrebné, aby sa súd vysporiadal s riadnym doručením takejto výzvy (listiny) a neodkazovať na doručenie žaloby žalovanej. Vo veci je tiež sporné, aj napriek predloženým listinám žalobcom a námietke žalovanej a poukázaniím na skúmanie bonity pred poskytnutím úveru, skúmanie bonity žalovanej, nakoľko predložením identifikačných dokladov (OP) či predložením výpisov žalovanej nie je splnená zákonná povinnosť banky konať s odbornou starostlivosťou. Žalovaná má za to, že odborná starostlivosť poskytovateľa úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorých bude daný individuálnymi okolnosťami. Odbornou nie je vtedy, ak je povrchná, ak je jej zmyslom expanzia kvantity bez zohľadnenia kvality, a to nielen vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú taktiež neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade, ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1 ZoSÚ, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Podľa názoru žalovanej doklady, ktoré predložil žalobca a z ktorých vychádzal súd, že overil jej bonitu, t. j. jej schopnosť splácať úver považuje za nedostatočné, nakoľko z uvedeného vôbec nevyplýva, ako boli overené príjmy žalovanej, nakoľko predložený dokument „OP a výška mesačného zárobku“ považuje žalovaná za nedostatočný. Neboli skúmané výdavky žalovanej, berúc do úvahy aj skutočnosť, že žalovaná splácala ďalšie úvery, pričom vôbec bonita žalovanej vyhodnotená nebola. Splnenie povinnosti veriteľa (banky) posúdiť s odbornou starostlivosťou spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver je imanentnou súčasťou požiadavky obozretného poskytovania v spotrebiteľských úveroch. Právny rámec v tejto oblasti predstavuje okrem ZoSÚ opatrenie NBS č. 10/2017 zo 14.11.2017 v znení opatrenia NBS č. 6/2018 z 29.5.2018, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Je zrejmé, že v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy uvedené normy neboli účinné, avšak poukazuje na to, že už v čase uzatvorenia zmluvy tieto opatrenia vo veľkej miere vychádzajú z odporúčaní, ktoré NBS vydala už v roku 2014, t. j. pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej medzi veriteľom a žalovanou. S poukazom na uvedené, keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 nie je oprávnený v zmysle § 11 ods. 2 vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a z tohto dôvodu je tiež vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predmetného úveru neplatné v zmysle § 39 O.z. Keďže v tomto prípade nedošlo k riadnemu zosplateniu spotrebiteľského úveru, tak následne nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu celej pohľadávky vyplývajúcej z predchádzajúceho zosplatenia úveru na žalobcu (§ 39 a § 525 ods. 2 O.z.) a v tom prípade žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie uvedeného nároku v súdnom konaní. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017 z 24.4.2018, podľa ktorého ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 O.z. zakázané.

Právne závery (v bode 39) súdu sú predčasné aj pri posúdení premlčania nároku žalobcu. Súd prvej inštancie sám uviedol, že splatnosť celého dlhu mala nastať najneskôr splátkou 20.4.2019, v prípade ak posudzoval premlčanie nárok, avšak k postúpeniu pohľadávky posudzoval inú splátku, má za to, že závery súdu sú nepreskúmateľné. Úlohou súdu je náležite odôvodniť svoje rozhodnutie. Táto povinnosť je úzko spojená so základnými právami účastníkov konania, ktoré sú chránené ústavou a medzinárodnými dokumentami o ľudských právach, ktorými je Slovenská republika viazaná. Kým vo výroku rozsudku súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplývať, prečo tak rozhodol.

Odôvodnenie je teda to účasťou písomného vyhotovenia rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov došiel ku konkrétnemu rozhodnutiu, ktoré skutkové tvrdenia sporových strán boli preukázané, ktoré ich argumenty považoval za relevantné a ako vec právne posúdil. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Zákon určuje jediný kvalitatívny parameter pre odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to je jeho presvedčivosť (posledná veta § 220 ods. 2).

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Súd I. inštancie sa podľa neho dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov došiel k správny skutkovým zisteniam a s jeho rozhodnutím, ktoré je tak vecne správne sa v plnej miere stotožňuje. V spore bolo preukázané, že žalovaná poskytnutú sumu úveru veriteľovi nezaplatila, preto v súlade so zákonom a princípom spravodlivosti bola žalovaná zaviazaná súdom na zaplatenie sumy nevráteného úveru.

4. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu uviedla, že dostatočne prezentovala vo svojom odvolaní akým spôsobom súd prvej inštancie pochybil. Má za to, že žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný aj s poukazom na najnovšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a zjednocujúceho stanoviska ohľadom určenia splátky, pre ktorú má nastať zosplatenie úveru. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako jedna z najvyšších súdnych autorít, v uznesení sp. zn.: 6Cdo/152/2022 z 13.2.2025, ktoré bolo prijaté na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4.6.2025 ako rozhodnutie určené na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky zaujal stanovisko, že „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“. Na základe uvedeného trvá žalovaná na zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a došiel k záveru, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie ani na zrušenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, preto ho zmenil.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bol nárok žalobcu proti žalovanej na zaplatenie sumy 1.866,80 eur, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.866,80 eur od 28.5.2019 do zaplatenia, a to titulom zosplateného úveru, ktorá pohľadávka mala byť žalobcovi postúpená pôvodným žalobcom počas predmetného konania (až po konečnej splatnosti úveru – 07/2021).

Súd prvej inštancie tentoraz napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.866,80 eur, úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.866,80 eur od 28.05.2019 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť správnosť postupu súdu prvej inštancie a napadnutého (v poradí druhého) rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Súd prvej inštancie, po vrátení mu veci odvolacím súdom, v poradí druhom (tentoraz napadnutom) rozsudku došiel k záveru, že právny predchodca žalobcu úver žalovanej zosplatil v súlade s ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z. a následne v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB tak mohol v súlade so

zákonom zosplatnenú pohľadávku postúpiť na žalobcu, ďalej že v danom prípade sa jednalo o bankovú pohľadávku, ktorá bola postúpená v súlade so zákonom.

Odvolať sa sa nestotožnila so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitímovaný (podrobnosti viď v 2. bode odôvodnenia tohto rozsudku odvolacieho súdu).

Odvolačný súd sa nemohol stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že aktívna vecná legitímácia spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, ako právneho nástupcu pôvodného žalobcu (Všeobecná úverová banka, a.s.) je daná tým, že v priebehu konania došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 /č.l. 72-74/, Žiadosti o postúpenie a prevod zo 14.6.2022 /č.l. 62 spisu/, Prílohy č. 3 Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok /č.l. 63 a 65/ (súd prvej inštancie uznesením č. k. 5Csp/81/2021-82 zo dňa 8.8.2022 pripustil, aby do konania namiesto doterajšieho žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154,), a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 80 ods. 1 až 3 CSP: (1) Ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli. (2) Súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované. (3) Ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

Ustanovenie upravuje situáciu, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, o ktorých sa koná (napr. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky alebo na základe prevzatia dlhu). K procesnému nástupníctvu dochádza len vtedy, ak k singulárnej sukcesii došlo po začatí konania (výnimočne môže ísť aj o univerzálnu sukcesiu bez straty procesnej subjektivity, napr. pri predaji podniku).

V prípade interpretácie ustanovenia § 80 ods. 1 a 2 CSP je potrebné uprednostniť teleologický (e ratione legis) a systematický výklad pred jeho doslovným gramatickým výkladom. Primárnym účelom predmetného ustanovenia je úprava rozhodovania súdu o zmene strany sporu, ktorého výsledkom je rozhodnutie vymedzujúce okruh subjektov konania. Z povahy tohto rozhodnutia je zjavné, že ide o procesné rozhodnutie. Právna náuka charakterizuje procesné rozhodnutie ako rozhodnutie, ktorým súd upravuje svoj postup, ktorý (ešte len) smeruje k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Takéto právoplatné rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci (§ 230 CSP) a nezakladá ani právoplatné vyriešenie prejudiciálnej otázky vo vzťahu k uplatnenému nároku. Rozhodnutie vo veci samej následne predstavuje výsledok celej činnosti súdu, inkorporujúceho všetky dôkazy a námietky, ktoré boli vznesené počas celého konania. Pri rozhodovaní o zmene subjektu podľa § 80 ods. 1 a 2 CSP súd skúma, či v danom prípade ide o takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností (teda či nejde o takú právnu skutočnosť, ktorá podľa právnych predpisov nemôže mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností), či skutočne nastala (teda napr. že zmluva o postúpení pohľadávky bola skutočne uzavretá) a či je v konkrétnom prípade spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Otázkou, či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené alebo malo prejsť na iného, tu naozaj je alebo či skutočne bolo prevedené, sa súd nezaobrá, lebo sa týka už posúdenia veci samej, ku ktorému sa vyjadruje len v rozhodnutí o veci samej. Inými slovami, otázku vecnej legitímácie posudzuje súd až v rozhodnutí o veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci. (porovnaj závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. augusta 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2024). Na základe uvedeného je odvolací súd názoru, že nie je pri rozhodovaní vo veci samej z hľadiska posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu viazaný procesným rozhodnutím súdu prvej inštancie o zmene žalobcu.

V rozhodnutí zo dňa 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020 (publikovanom v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súd Slovenskej republiky pod č. 6/2022) NS SR zvýraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti (vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy hmotné právo určuje, či žalobcovi svedčí tvrdené subjektívne právo, inak povedané, či má nárok na plnenie, ktorého sa v konaní domáha; vecná legitímácia je jedným z predpokladov úspešnosti v konaní - pozn.); dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, v rozhodnom znení: Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky

zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu (podľa poznámky 87ac - § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. (podľa poznámky 87ad - § 20 ods. 6 a 8 zákona č. 90/2016 Z.z.) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Podľa § 53 ods. 9 O.z. v rozhodnom znení, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 O.z. v rozhodnom znení, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat' voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a súčasne normuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné. Rozhodnutie NS SR z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018, jednoznačne stanovilo, že zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 súčasne veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. Pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona musí banka a) písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b) ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže uplynutím uvedených 90 dní pohľadávku postúpiť. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 O.z. pre rozpor so zákonom (nasledované ďalej napr. v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/26/2017, 4Cdo/83/2021, 5Cdo/36/2020, 4Cdo/162/2020). Vyššie uvedené zákonom stanovené špeciálne podmienky musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, keďže zákon o bankách je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnym predpisom. Ak by tieto podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt neboli splnené, jedná sa o postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 O.z. vylúčené (zakázané), v dôsledku čoho ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 O.z. Inak povedané, citované ust. § 92 ods. 8 ZoB dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Predpokladom postúpiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu v zmysle citovaného ustanovenia je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie

písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné a zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 O.z. (nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi).

Podľa R 38/2025: Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný. K existencii výzvy pred postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, sa žalobca vyjadril v jeho podaní „Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného“ zo 4.5.2023 (ešte pred v poradí druhým rozsudkom súdu prvej inštancie) tak, že: „K splneniu podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 z. o bankách uvádzame, nasledovné stanovisko. Máme za to, že výzva zo dňa 27.03.2019 na zaplatenie dlžného zostatku úveru sa považuje za výzvu banky t. j. zákonné podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 z. o bankách boli splnené. Podporne odkazujeme na Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne pod č.k. 6CoCsp/37/2020-151 zo dňa 28.4.2021 „s účinnosťou od 01.01.2018 došlo k rozdeleniu a k zlúčeniu spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., pričom jej právnym nástupcom sa v tejto veci stala banka VÚB, a.s., ktorá nadobudla práva a povinnosti veriteľa, čo znamená o. i. aj to, že účinky právnych úkonov pôvodného veriteľa zostávajú zachované a toto zlúčenie nemá vplyv na platnosť a účinnosť úkonov právneho predchodcu banky, keď nie je napr. ani potrebné dovtedajšie právne úkony veriteľa opakovať, aprobovať, prípadne inak potvrdzovať. Uvedené výzvy pôvodného veriteľa je tak potrebné považovať za výzvy banky rovnako, ako bol žalovaný po uvedenom zlúčení povinný plniť banke a v prípade, že by zmluvu neporušil, bol by povinný plniť banke v splátkach v zmysle pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez ďalšieho.“ Za účelom preukázania našej aktívnej legitímácie sme súdu predložili výzvu nášho právneho predchodcu zo dňa 27.03.2019, ktorou preukazujeme splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 z.o bankách. Náš právny predchodca predloženie výzvu zo dňa 27.03.2019, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splatných úverových splátok zasielal formou doporučenej poštovej zásielky, čo preukazujeme predloženou doručenkou. Žalovaný predmetnú výzvu v odbernej lehote riadne prevzal. Podľa ust. § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta.“ Zo znenia vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi svoju pohľadávku za podmienky, že a) klient bol písomne vyzvaný na zaplatenie čo i len časti peňažného záväzku, s ktorého zaplatením je v omeškaní a b) jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. My sme v tomto spore preukázali, že náš právny predchodca dňa 27.03.2019 vyzval žalovaného na zaplatenie peňažného záväzku titulom omeškaných nezaplatených úverových splátok, pre ktorých neplnenie náš právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaný napriek písomnej výzve nášho právneho predchodcu svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko žalovaný napriek výzve nášho právneho predchodcu zaslanej do jeho dispozičnej sféry bol viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 z. o bankách. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je daná naša aktívna legitímácia v tomto spore. Navyiac žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy aj v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 22.05.2019. Zároveň sme za účelom našej aktívnej legitímácie predložili súdu aj zmluvu o postúpení pohľadávok spolu s identifikáciou postúpenej pohľadávky. Súčasne máme za to, že právne úkony sa posudzujú na základe ich obsahu a to bez ohľadu na ich označenie. Z uvedeného vyplýva, že nie je vylúčené aby z obsahu jednej listiny, v tomto prípade Predžalobná upomienka zo dňa 27.03.2019, vyplývalo viacero právnych úkonov. Uvedený názor zastáva aj Krajský súd v Trenčíne vo svojom Rozhodnutí sp. zn. 6CoCsp/37/2020. Vzhľadom na uvedené, žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia v tomto spore. Taktiež podporne poukazujeme aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave pod sp.zn. 26Co/34/2017 zo dňa 30.1.2018. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. došlo až po začatí sporu na Okresnom súde Senica. Náš právny predchodca Všeobecná úverová banka, a.s. dňa 27.12.2021 doručil žalobu na súd, ktorá bola následne preukázateľne najneskôr dňa 11.03.2022 doručená žalovanému, ktorý svoj dlh naďalej nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal o viac ako 90 kalendárnych dní. Z tohoto dôvodu

pohľadávka bola k 14.06.2022 legitímne postúpená súčasnému žalobcovi. Vzhľadom na uvedené máme za to, že samotnú žalobu tak možno rovnako považovať za výzvu na plnenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Našu aktívnu legitímáciu v tomto spore preukazujeme taktiež oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu uvedenú žalovaným v zmluve o úvere: „E.. A. XXXX/XX XXX XX E. - E.“, doporučené dňa 17.06.2022 pod číslom zásielky RF311579990SK, čo sme súdu preukázali predloženým podacím hárkom zo dňa 17.06.2022. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je daná naša aktívna legitímácia v tomto spore. Zdôrazňujeme, že Všeobecná úverová banka a.s. je len právnym nástupcom pôvodného veriteľa spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., ktorý zanikol rozdelením k 31.12.2017. Súčasný žalobca spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. sa stala postupníkom až po konečnom termíne splatnosti úveru, ktorý podľa úverovej zmluvy nastal dňa 20.07.2021. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. došlo až po začatí sporu na Okresnom súde Senica. Naš právny predchodca Všeobecná úverová banka, a.s. dňa 27.12.2021 doručil žalobu na súd, k postúpeniu pohľadávky prišlo až k 14.06.2022, t. j. po konečnom termíne splatnosti predmetného úveru.“ Podľa názoru odvolacieho súdu z obsahu predmetného súdneho spisu nevyplýva, že by žalobca predložil (alebo navrhol) ako dôkaz osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, ktorú ust. § 92 ods. 8 ZoB predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 O.z. ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný. (porovnaj R 38/2025) Pokiaľ žalobca dôvodil, že samotnú žalobu (ktorú pôvodný žalobca - Všeobecná úverová banka, a.s. dňa 27.12.2021 doručil na súd, ktorá bola následne preukázateľne najneskôr dňa 11.3.2022 doručená žalovanému, ktorý svoj dlh naďalej nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal o viac ako 90 kalendárnych dní.) možno rovnako považovať za výzvu na plnenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, odvolací súd sa s jeho názorom nestotožňuje, keďže obsahom výzvy banky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu, s upovedomením že tak môže urobiť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora (porovnaj názor veľkého senátu najvyššieho súdu uvedený v závere 35. bodu odôvodnenia judikátu R/38/2025), čo však z predmetnej žaloby nevyplýva.

Odvolací súd je s poukazom na uvedené názoru, že keďže ust. § 92 ods. 8 ZoB predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 O.z. ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný, potom mal v okolnostiach danej veci za to, že podmienka pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v rozhodnom znení splnená nebola, žalobca (pôvodný ani terajší) nepreukázal, že existovala osobitná výzva banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Postúpenie pohľadávky banky (pôvodného žalobcu) na žalobcu je tak v zmysle ust. § 39 O.z. absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom. Na základe uvedeného žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný, čo je dôvodom pre zamietnutie žaloby.

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Odvolačný súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny, nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie, preto ho podľa § 388 zmenil tak, že žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

8. Podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP: (1) Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (2) Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Nakoľko odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné znovu rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov (celého) konania (na súde prvej inštancie i odvolacích konaní 21CoCsp/3/2023 a 21CoCsp/10/2025). V novom rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania je premietnutý úspech strán v konaní ako celku. V zmysle zásady úspechu vo veci, žalovanej, ktorá bola v konaní ako celku plne úspešná, bola priznaná náhrada trov prvoinštančného konania i odvolacích konaní v plnom rozsahu voči žalobcovi, keď odvolací súd nevidel a ani strany netvrdili žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP.

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)